

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **L. M. S.**, zastoupena JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem se sídlem Vídeňská 181, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 9. 2019, č. j. 30 A 205/2017 - 106,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 6 800 Kč do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Miroslava Muchny, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Klatovy, odbor životního prostředí (dále též „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č. j. ŽP/4700/17/Sch, vydal žadateli (obec B.) povolení k nakládání s vodami: k čerpání podzemních vod (výrok I); k odběru podzemních vod (výrok II); k vypouštění předčištěných odpadních vod z čistírny odpadních vod do vod povrchových (výrok III). Výrokem IV pak žadateli dle § 15 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vodní zákon“) a dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“) povolil provedení stavby vodních děl k realizaci výše uvedených povolení s nakládáním s vodami: oddílný splaškový kanalizační systém, centrální čistírna odpadních vod, kopaná studna a přeložka vodovodního řádu (dále též „stavební povolení“). Pro provedení stavby správní orgán I. stupně stanovil několik podmínek, mj. stanovil v bodě 6 podmínku, že: *„Budou splněny podmínky Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy, dále podmínky Policie České republiky Krajského ředitelství Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy – dopravní inspektorát Klatovy, podmínky Správy železniční dopravní cesty, státní organizace a podmínky Ředitelství silnic a dálnic.“*

[2] Žalobkyně (vlastník pozemku st. p. č. X v k. ú. B., na kterém je umístěna budova čp. X, a sousedního pozemku p. č. X v k. ú. B.) napadla rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním.

[3] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. ŽP/12846/17, byla změněna formulace podmínky č. 6 výroku IV rozhodnutí správního orgánu I. stupně (podmínka po změně zněla: „*Budou splněny podmínky závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy č. j. HSPM-1361-6/2011 KT ze dne 24. 11. 2011, dále podmínky vyjádření Policie České republiky Krajského ředitelství Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy – dopravní inspektorát Klatovy č. j. KRPP-82076-2/ČJ-2011-030406 ze dne 15. 12. 2011, podmínky souborného stanoviska Správy železniční dopravní cesty, státní organizace č. j. 2643/2012-SDC JZČ-092/Pru ze dne 5. 3. 2012 a podmínky vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR č. j. 868/12-3200/27-506/MČ ze dne 29. 2. 2012.*“); ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

[4] Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 9. 2019, č. j. 57 A 205/2017 - 106, bylo zrušeno jak rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, tak i předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 6. 2017, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem bylo nevypořádání vznesených námitek žalobkyně, resp. důkladné neposouzení podmínek uvedených v § 111 stavebního zákona. Podle krajského soudu žalobkyně v průběhu řízení o žádosti obce B. o vydání povolení k provedení stavby předmětných vodních děl uplatnila námítky, ve kterých poukazovala na nutnost komplexního řešení napojení celé obce B. na kanalizaci, resp. na to, že projektová dokumentace neřeší možnost připojení nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně (připojení budovy čp. X a dále připojení plánovaného rodinného domu na pozemku p. č. X). S těmito námitkami se však žalovaný vypořádal nedostatečně. Podle krajského soudu v rozhodnutí nejsou uvedeny důvody, pro které u stoky C končí u nemovitosti žalobkyně (před domem čp. X), nejsou navrhovány a zřizovány odbočky pro budoucí přípojky do kanalizační stoky. Vysvětlením této situace není tvrzení správních orgánů, že jednotlivé kanalizační přípojky nejsou vodním dílem a jsou zřizovány až na základě žádosti vlastníků nemovitostí o jejich zřízení, což spadá do kompetence obecného stavebního úřadu. V rozhodnutí o umístění stavby se předpokládalo, že u jednotlivých stavebních objektů (včetně stoky C) budou pro kanalizační přípojky na trase vysazeny příslušné odbočky. Z technické zprávy předložené v řízení o stavebním povolení však nevyplývá, že budou u všech stok zřízeny odbočky (to se týká právě stoky C). Krajský soud dále uvedl, že nemovitosti žalobkyně se nachází ve východní části obce B. V této východní části obce B. je budována pouze stoka C (končící nedaleko budovy čp. X) a stoka BC. U zbývajících oblastí východní části B. není zřejmé, zda a jakým způsobem je prováděn odvod odpadních vod a zda a v jakém rozsahu jsou odpadní vody sváděny do stávající části kanalizace. Krajský soud dále uvedl, že povinností správních orgánů bylo přezkoumat žádost ve smyslu § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Podle krajského soudu rozhodovací důvody správních orgánů nedokládají, že by přezkoumaly žádost o povolení provedení stavby vodních děl z hlediska souladu projektové dokumentace tohoto díla s *územně plánovací dokumentací*. Z uvedených důvodů soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

[5] Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Žalovaný je přesvědčen, že krajský soud pochybil, pokud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a jemu přecházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle názoru žalovaného byly vznesené námítky řádně vypořádány. I další postup žalovaného a správního

pokračování

orgánu I. stupně odpovídal právním předpisů a nebyly dány důvody ke zrušení žalovaného rozhodnutí a stavebního povolení. Dle žalovaného došlo k posouzení souladu stavby, resp. projektové dokumentace s územním rozhodnutím. Je nadto nesprávný názor krajského soudu, že správní orgány měly posuzovat soulad projektové dokumentace s územně plánovací dokumentací. Bylo-li vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby, což v daném případě bylo, je nutno posuzovat soulad s *územním rozhodnutím*. Pokud pak krajský soud uvádí, že ve stavebním povolení nebyla řešena otázka napojení nemovitosti žalobkyně na kanalizační odbočky, konstatuje žalovaný, že předmětné řízení bylo řízením návrhovým. Žadatel v žádosti o stavební povolení navrhuje, v jakém rozsahu má být stavba povolena. Správní orgán nemá žádnou zákonnou pravomoc, na jejímž základě by mohl zasahovat do předmětu žádosti tak, že by požadoval po žadateli rozšíření žádosti; takový zásah by byl nezákonnou ingerencí do dispozičního práva žadatele. Dle názoru žalovaného by případným doplněním odboček (mj. na stoce C) překročil správní orgán meze své pravomoci; stavba by nadto nebyla v souladu s územním rozhodnutím, jelikož územním rozhodnutím byly vymezeny pozemky, na kterých má být stavba umístěna. Obdobně je třeba nahlížet i na požadavek žalobkyně na zřízení stoky CA; taková stoka nadto neměla být podle územního rozhodnutí ani zřízena. Žalovaný má dále za to, že krajský soud chybně posoudil předložené podklady stran odkanalizování nemovitostí žalobkyně. Z projektové dokumentace a dalších podkladů vyplývá, že východní část obce B. (ve které se nacházejí nemovitosti žalobkyně) je odkanalizována do stávající splaškové kanalizace, která není předmětem napadeného stavebního řízení, neboť se jedná o existující a již dříve povolenou splaškovou kanalizaci, a proto se projektová dokumentace touto starou kanalizací nezabývala. Dle názoru žalovaného je nadto věcí obce B., aby s ohledem na finanční možnosti navrhla co nejkomplexnější systém odkanalizování obce, což však nemůže znamenat odkanalizování všech stávajících nebo plánovaných staveb, jelikož by tím docházelo v případě jednotlivě odlehklých či technicky složitých případech k výstavbě kanalizace s nepřiměřeně vysokými náklady, které by se pak promítly do ceny stočného pro jednotlivé občany. Podle žalovaného nadto může žalobkyně napojit své nemovitosti na nově budovanou stoku C. Nemůže být proto dotčena na svých právech. Pro úplnost žalovaný odkázal na své argumenty uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí a dále ve vyjádření k žalobě. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[6] Žalobkyně podala ke kasační stížnosti vyjádření. Žalobkyně neshledává kasační stížnost důvodnou. Podle názoru žalobkyně správní orgány nevyvinuly dostatečnou míru duševní aktivity při přezkumné a ověřovací činnosti k obsahu § 111 stavebního zákona. Projektovou dokumentaci nelze považovat za souladnou s územním rozhodnutím. Pokud žalovaný uvádí, že požadavkem na doplnění odboček by správní orgán I. stupně překročil své pravomoci a stavba by nebyla v souladu s územním rozhodnutím, jelikož územním rozhodnutím byly vymezeny pozemky, na kterých má být stavba umístěna, neuvádí pravdu, neboť nespecifikuje žádný pozemek, který by měl být dotčen doplněním odboček nad rámec územního rozhodnutí. Dodala, že jí obec B. dosud neposkytla informace o podmínkách připojení budovy čp. X na splaškovou kanalizaci. Poukázala i na Technickou zprávu zdravotně technické instalace Agroprojektu Praha s.r.o. z března 2004, podle níž napojení budovy čp. X na starou kanalizaci není možné. Pokud pak žalovaný odůvodňuje nemožnost odkanalizování nemovitostí žalobkyně jednotlivou odlehlostí či technicky složitým případem se vznikem nepřiměřeně vysokých nákladů, v podstatě potvrzuje tvrzení žalobkyně o její záměrné diskriminaci, neboť žádným způsobem nedokládá jednotlivou odlehlost či technicky složitý případ pro možnost odkanalizování jejích nemovitostí. Podle žalobkyně není důvodem pro zrušení rozsudku ani to, že krajský soud použil pojem *územně plánovací dokumentace*. V samostatném podání se pak žalobkyně vyjádřila k návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku. V něm nad rámec odkladného účinku poukázala i na to,

že stavba je téměř před dokončením, přičemž bylo vybudováno 158 kanalizačních odboček pro kanalizační přípojky; pro nemovitosti v jejím vlastnictví žádné odbočení vybudováno nebylo. Stran možného napojení svých nemovitostí nebyla kontaktována projektantem, obcí B. ani žádným ze správních orgánů. Poukázala i na to, že při stavbě nové kanalizace došlo k poškození inženýrských sítí vedoucích k jejím nemovitostem a dále k poškození jejich nemovitostí. Žalobkyně požádala o přiznání náhrady nákladů řízení.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[10] Jelikož žalovaný (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přezkoumatelnosti rozsudku, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek skutečně nepřezkoumatelný.

[11] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Ačkoliv je rozsudek krajského soudu poměrně složitě koncipován, a lze si zcela jistě představit ještě podrobnější a lépe strukturované odůvodnění, nelze rozsudek považovat za nepřezkoumatelný ve smyslu výše uvedených kritérií. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Krajský soud vypořádal jádro žalobní argumentace; odůvodnil, z jakých důvodů nemohla rozhodnutí správních orgánů obstát. Skutečnost, že žalovaný se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. Ostatně sám žalovaný v kasační stížnosti s argumentací krajského

pokračování

soudu zcela konkrétně polemizuje a vyvrací jeho závěry. Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se soud řídil. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[12] Zodpovězení dalších námitek se neobejde bez rekapitulace správního a soudního spisu.

[13] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 15. 4. 2011 vydal Městský úřad Klatovy, odbor územního plánování, na základě žádosti obce B. územní rozhodnutí č. j. OVÚP/2270/11/Ma, o umístění stavby „B. – *kanalizace a čistírna odpadních vod*“ („územní rozhodnutí“). V územním rozhodnutí je po výčtu pozemků, na kterých má být stavba umístěna, zejména uvedeno, že splašková kanalizace bude napojena na stávající kanalizaci; stávající kanalizace bude zachována a bude využívána pro odvádění dešťových vod. Areál nové čistírny vod bude napojen na pitnou vodu přípojkou z nové studny. V územním rozhodnutí jsou dále specifikovány jednotlivé stavební objekty – vedle centrální čistírny odpadních vod i několik kanalizačních stok (mj. i stoka C). V územním rozhodnutí se dále výslovně uvádí, že: „*Kanalizační stoky navrženy gravitační a výtlačné o celkové délce 6205,8 m. Pro kanalizační přípojky budou na trase vysazeny odbočky, v každé etapě výstavby bude navržena jedna čerpací stanice.*“ V územním rozhodnutí jsou rovněž specifikovány podmínky pro umístění stavby, mj. respektování stávajících sítí v území a jejich ochranných pásem. Z odůvodnění územního rozhodnutí pak vyplývá, že pro uvedenou stavbu již bylo v minulosti vydáno územní rozhodnutí (ze dne 28. 8. 2006, č. j. OVUR/4858/05/Bh). Platnost tohoto územního rozhodnutí byla prodloužena do 15. 4. 2011 a před uplynutím doby platnosti podal žadatel žádost o změnu územního rozhodnutí. Vzhledem k charakteru a rozsáhlosti stavby a vzhledem k požadavku na srozumitelnost a čitelnost celého záměru stavební úřad ve vedeném řízení posoudil komplexně celý záměr žadatele, i když některé úseky vedení kanalizace zůstávají v původních trasách. Hlavní změna záměru spočívá ve změně umístění čistírny odpadních vod a s tím související úpravy vedení tras kanalizace a v doplnění kanalizačních řadů. Z územního rozhodnutí dále vyplývá, že nebylo rozhodováno o námitkách účastníků řízení, neboť námitky nebyly v řízení uplatněny. Rozhodnutí bylo doručeno vedle žadatele i dalším účastníkům řízení, mj. i Pozemkovému fondu České republiky (právnímu předchůdci žalobkyně). Podle údajů uvedených na územním rozhodnutí nabylo územní rozhodnutí právní moci dne 19. 5. 2011.

[14] Ze správního spisu dále vyplývá, že obec B. v roce 2016 požádala o vydání stavebního povolení pro předmětnou stavbu kanalizace a čistírny odpadních vod. V žádosti o stavební povolení jsou specifikovány stavby, které mají být povoleny (mj. stavba stoky C). K žádosti o stavební povolení byla přiložena projektová dokumentace, která je rozdělena do částí A až G. V části A je obsažena Průvodní zpráva, v části B je založena Souhrnná technická zpráva, v části C se nacházejí mapy, výkresy a situace stavby (mj. vodohospodářská mapa - C.1; mapa obce B. zahrnující stávající a nový splaškový systém - výkres C.2; situace jednotlivých stavebních objektů vč. stoky C - výkres C.4.c.), v části D jsou založeny doklady týkající se inženýrských sítí a majetkoprávních vztahů, v části E se nacházejí Zásady organizace výstavby, v části F je založena Dokumentace k jednotlivým stavebním objektům (mj. Technická zpráva - F.1. a výkresy

k jednotlivým stavebním objektům - např. výkres F.10. zobrazující podélný profil stoky C atp.), v části G je pak založen tzv. Výkaz výměr.

[15] Na základě uvedené žádosti vydal správní orgán I. stupně dne 15. 6. 2017 rozhodnutí č. j. ŽP/4700/17/Sch, kterým žadateli (obci B.) povolil nakládání s vodami a provedení vodních děl. Výroky I až III správní orgán I. stupně vydal žadateli povolení k nakládání s vodami, výrokem IV pak povolil provedení stavby vodních děl k realizaci výše uvedených povolení s nakládáním s vodami (mj. oddílný kanalizační systém a čistírna odpadních vod).

[16] Žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. ŽP/12846/17, byla změněna formulace podmínky č. 6 výroku IV rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve zbytku bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Uvedené rozhodnutí jakož i předcházející prvostupňové rozhodnutí pak zrušil krajský soud výše uvedeným rozsudkem, který napadl žalovaný shora rekapitulovanou kasační stížností.

[17] Žalovaný primárně namítá, že krajský soud pochybil, pokud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející stavební povolení, kterým bylo obci B. povoleno mj. provedení stavby kanalizace a čistírny odpadních vod. Podle žalovaného byly námitky žalobkyně řádně vypořádány. I další postup žalovaného a správního orgánu I. stupně odpovídal právním předpisům. Dle žalovaného došlo k posouzení souladu stavby, resp. projektové dokumentace s územním rozhodnutím. Je nadto nesprávný názor krajského soudu, že správní orgány měly posuzovat soulad projektové dokumentace s *územně plánovací dokumentací*.

[18] Dle § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona se stavba kanalizace a stavba čistírny odpadních vod považují za vodní dílo. Proces jejich povolování je upraven ve vodním zákoně a ve stavebním zákoně.

[19] Podle § 15 vodního zákona: *(1) K provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění je třeba povolení vodoprávního úřadu. (3) Vodoprávní úřad ve stavebním povolení stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je vydává, a účel, kterému má vodní dílo sloužit; stanovené povinnosti musí být v souladu s tímto zákonem. (4) Vodoprávní úřad vykonává působnost speciálního stavebního úřadu podle zvláštního zákona.*

[20] Podle § 111 stavebního zákona: *(1) Stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní soubhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nabízející anebo územním soubhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nabízejí územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací, b) projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. (2) Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby. (3) Pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se doručuje pouze stavebníkovi.*

[21] Podle § 114 stavebního zákona: *(1) Účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. (...) Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřiblíží. (2) K námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být*

pokračování

uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřiblíží.

[22] Podle § 115 stavebního zákona: *(1) Ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. (2) U stavby obsahující technologické zařízení, u něhož je třeba ověřit způsobilost k bezpečnému užívání, dodržení podmínek stavebního povolení nebo integrovaného povolení podle zvláštního právního předpisu, stavební úřad může uložit ve stavebním povolení provedení zkušebního provozu. V takovém případě předem projedná se stavebníkem dobu trvání zkušebního provozu.*

[23] Z výše uvedené rekapitulace právních předpisů předně vyplývá, že krajskému soudu je nutno vytknout jeho dílčí závěr, že dle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona bylo povinností správního orgánu posoudit, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s *územně plánovací dokumentací*.

[24] Podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavební úřad ve stavebním řízení ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí.

[25] Z uvedeného plyne, že bylo-li vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby, tak stavební úřad posuzuje soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím. K tomu viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012 - 139, podle něhož: *„V územním, nikoli stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení (rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 - 344). Výsledkem shora nastíněného posuzování je pak územní rozhodnutí, které osvědčuje, že navržený záměr je v souladu mimo jiné i s územně plánovací dokumentací, a podmínkami obsaženými v územním rozhodnutí tento soulad zajišťuje. Ze shora uvedeného vyplývá pro nyní souzenou věc podstatný závěr – stavebnímu úřadu v rámci řízení o povolení stavby nepřislouží posuzovat soulad stavby s územně plánovací dokumentací, neboť tato otázka již byla posouzena v řízení o umístění stavby a soulad záměru s územně plánovací dokumentací konstatován vydáním územního rozhodnutí. Pokud není stavební úřad oprávněn v rámci stavebního řízení posuzovat soulad stavby s územně plánovací dokumentací, jež byla podkladem pro vydání územního rozhodnutí, tím spíše mu nemůže příslušet posuzování souladu stavby s územně plánovací dokumentací, která nabyla účinnosti až po vydání rozhodnutí o umístění stavby. Zásada, dle které přísluší stavebnímu úřadu v rámci jednotlivých fází celého procesu probíhajícího podle stavebního zákona (od územního plánování přes územní řízení, stavební řízení po kolaudační řízení) posuzovat právě ty otázky, které do této fáze patří (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128), a nikoli otázky či námitky, které náležejí do fáze jiné (předchozí), nemůže být prolomena skutečností, že po ukončení určité fáze procesu vydáním pravomocného rozhodnutí dojde ke změně podstatné okolnosti, která byla podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí.“*

[26] Obdobně viz i odbornou literaturu, např. komentář ke stavebnímu zákonu (Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: *Stavební zákon - online komentář*. 4. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 4/2015, přístupný v systému Beck online, podle něhož: *„V případě stavebního řízení*

se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány (...). Proto stavebnímu úřadu nepřísluší v rámci řízení o povolení stavby posuzovat soulad stavby s územně plánovací dokumentací, neboť tato otázka již byla posouzena v předchozím procesním postupu, kde byl konstatován soulad záměru s územně plánovací dokumentací.“

[27] Obdobně viz i Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: *Stavební zákon - Praktický komentář*. Praha: Leges, 2017, přístupný v systému ASPI, v němž se k § 111 odst. 1 stavebního zákona uvádí, že: „Při hodnocení druhého kritéria - souladu stavby s územně plánovací dokumentací - mohou nastat dvě různé situace, lišící se podle toho, zda již bylo umístění stavby vyřešeno jiným úkonem podle stavebního zákona, či nikoliv. Pokud již tedy bylo ke stavbě vydáno územní rozhodnutí, územní souhlas, uzavřena (účinná) veřejnoprávní smlouva nabrazující územní rozhodnutí nebo pokud byl vydán regulační plán, který územní rozhodnutí nabradil, stavební úřad vztah projektové dokumentace stavby a územně plánovací dokumentace nehodnotí. Namísto toho posoudí, zda je projektová dokumentace stavby zpracována v souladu s uvedenými opatřeními. Soulad mezi stavbou a územně plánovací dokumentací byl totiž vyřešen již v předcházejícím procesu. Ve stavebním řízení není pak již pro nové posouzení této otázky místo (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012 - 139, a ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 - 127). Jiná situace nastává, pokud umístění stavby nebylo dosud řešeno, tedy pokud nebylo vydáno územní rozhodnutí, územní souhlas, regulační plán územní rozhodnutí nabrazující ani uzavřena (účinná) veřejnoprávní smlouva. V tom případě stavební úřad posoudí soulad mezi projektovou dokumentací stavby a územně plánovací dokumentací právě až ve stavebním řízení.“

[28] V dané věci přitom bylo vydáno územní rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 15. 4. 2011, č. j. OVÚP/2270/11/Ma), na základě kterého podala obec B. žádost o vydání stavebního povolení pro předmětnou stavbu kanalizace a čistírny odpadních vod.

[29] Uvedený dílčí závěr krajského soudu je tedy nesprávný. Z dalších částí rozsudku lze však dovodit, že krajský soud fakticky posuzoval soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím, a nikoliv s územně plánovací dokumentací. Ostatně zrušení rozsudku pouze z tohoto titulu by bylo přílišným formalismem (krajský soud by v novém řízení pouze formálně změnil několik slov ve svém rozsudku), přičemž takový formalismus nemá v právním státě místo. Pro uvedené dílčí pochybení proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zrušení rozsudku krajského soudu.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že byly dány důvody ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s nosnými důvody kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu, ke kterým dodává následující.

[31] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve výrokové části územního rozhodnutí se po rozčlenění záměru na jednotlivé stavební objekty [mezi které patří vedle čistírny odpadních vod i 27 kanalizačních stok (vč. stoky C) o celkové délce 6205,8 metrů] výslovně uvádí, že: „Pro kanalizační přípojky budou na trase vysazeny odbočky.“

[32] Z obsahu spisu, na základě kterého bylo vydáno stavební povolení, však nevyplývá, že by takové odbočky měly být zřízeny i na stoce C končící v blízkosti nemovitostí žalobkyně (to ostatně netvrdí ani žalovaný), přičemž v rozhodnutích nebyly sděleny ani žádné relevantní důvody, proč takové odbočení (předpokládané územním rozhodnutím) není zřizováno i u stoky C. Žalobkyně se přitom již v řízení před správním orgánem I. stupně a následně v odvolání domáhala připojení jí vlastněných nemovitostí na nově budovanou kanalizaci. Mj. uváděla, že stavební povolení neřeší možnost připojení jejích nemovitostí na kanalizaci (mj. na stoku C), resp. technické podmínky takového připojení. Stavební povolení nespécifikuje, kde bude možno napojit její nemovitosti na kanalizaci, za jakých podmínek atp. Dovožovala i obtíže technického

pokračování

rázu při napojení jejich nemovitostí, nákladnost napojení atp. Poukazovala i na to, že pro ostatní účastníky řízení byly zřízovány odbočky pro ekonomicky a technicky přijatelné řešení napojení jejich nemovitostí na kanalizaci, v jejím případě k tomu však nedošlo. Dále namítala, že podle původního územního rozhodnutí (z roku 2006) měla být k jejím nemovitostem přivedena i stoka CA, na kterou by bylo možno provést ještě snazší odkanalizování nemovitostí v jejím vlastnictví. Poukazovala i na diskriminaci své rodiny bývalým režimem. Dovožovala porušení zásad správního řízení, zejména pak § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 7, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

[33] Uvedenými námitkami se žalovaný řádně nezabýval, resp. v jejich rozsahu řádně neposoudil soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím. Povšechně je vypořádal s tím, že není oprávněn vyžadovat po žadateli změnu stavby (řízení je ovládáno zásadou dispoziční a rozsah žádosti určuje žadatel), a dále s tím, že přípojky nelze považovat za stavbu vodních děl, a nejsou tudíž předmětem daného řízení. K jádru argumentace žalobkyně o nemožnosti připojení na novou kanalizaci (mj. stoku C) z důvodu absence odboček (nikoliv přípojek), resp. z toho plynoucím nesouladu s územním rozhodnutím, se řádně nevyjádřil. Nevysvětlil, z jakého důvodu nebylo nutno trvat na tom, aby na stoce C (která jako jediná končí v blízkosti nemovitostí žalobkyně) došlo ke zřízení odboček pro připojení kanalizačních přípojek, ačkoliv územní rozhodnutí jejich zřízení na stokách předpokládalo. V této souvislosti nelze přehlédnout, že Technická zpráva k projektové dokumentaci (složka F.1.) předpokládá zřízení více než 150 odboček pro připojení nemovitostí obyvatelů obce, a to téměř na všech stokách (s výjimkou stoky C), přičemž podle Původní zprávy k technické dokumentaci stavby (složka A) budou řešena „*veškerá nová napojení obytných objektů splaškovými kanalizačními přípojkami*“.

[34] Nejvyšší správní soud nepopírá, že stavební (vodoprávní) řízení je ovládáno zásadou dispoziční. Žadatel v žádosti o stavební povolení navrhuje, v jakém rozsahu má být stavba povolena. To potvrzuje i odborná literatura, např. Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: *Stavební zákon - Praktický komentář*. Leges: Praha 2017, přístupný v systému ASPI, podle něhož: „*Stavební úřad je žádostí vázán a nemůže ze své vůle rozhodovat o záměru v jiné než požadované podobě*“. To však neznamená, že by stavební úřad neměl důkladně přezkoumat soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím, resp. bez vypořádání uplatněných (přípustných) námitek žádosti vyhovět. Pokud se mu jeví žádost jako neúplná, může vyzvat žadatele k doplnění (upřesnění) žádosti; pokud žádost nesplňuje zákonné podmínky, může ji zamítnout. Vyhovět jí může pouze tehdy, pokud jsou splněny zákonné podmínky pro vydání stavebního povolení. Nutno dodat, že v dalších fázích řízení již neprobíhá shora specifikované posuzování, zda jsou splněny podmínky pro vydání stavebního povolení, resp. důkladné vypořádávání námitek účastníků řízení. Je proto třeba důsledně trvat na tom, aby správní orgány dostaly všem povinnostem vyplývajícím z právní úpravy (viz zejména § 111 a § 114 násl. stavebního zákona, odbornou literaturu k těmto ustanovením - např. Průcha, P., Gregorová, J., a kol.: *Stavební zákon - Praktický komentář*. Praha: Leges, 2017, přístupný v systému ASPI, jakož i judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 137/2000 - 37, ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, a na ně navazující rozsudky téhož soudu.

[35] Lze v obecné rovině souhlasit i s tím, že žádost požadující vydání stavebního povolení na stavbu v menším rozsahu, než byla specifikována v územním rozhodnutí, nemusí vždy vyvolávat nesoulad s územním rozhodnutím. Lze si představit situace, za kterých žadatel nebude žádat o vydání stavebního povolení pro celý záměr schválený v územním řízení, ale pouze pro jednotlivé části (dílní úseky). I v takovém případě je však povinností stavebního úřadu posuzovat, zda projektová dokumentace odpovídá smyslu, funkci atp. záměru schváleného v územním řízení. V opačném případě by byl zcela vyprázdňen smysl územního a na něj navazujícího stavebního řízení (viz § 84 a násl. stavebního zákona, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012 - 40, ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 108/2011 - 139, či shora citovanou odbornou literaturu). V daném případě bylo cílem

územního rozhodnutí umístit stavbu kanalizace, která měla sloužit k odvádění všech splaškových vod z obce (k čemuž měly být zřízovány právě odbočky pro napojení nemovitostí umístěných v obci) do nově zbudované čistírny odpadních vod. Z ničeho však nevyplývá, že by na stoce C (která jako jediná končí v blízkosti nemovitostí žalobkyně) měly být zřízeny odbočky pro připojení a následné odvádění odpadních vod z nemovitostí umístěných v blízkosti této stoky. Ostatně to netvrdil ani žalovaný.

[36] Je pravdou, že podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích (zákon č. 274/2001 Sb.) je vlastník vodovodu nebo kanalizace (popřípadě jeho provozovatel) povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, to však pouze tehdy, *pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení*. Podle Nejvyššího správního soudu se z logiky věci jeví snazší (technicky proveditelnější) napojení na stoku za situace, že je na ni vybudováno odbočení pro připojení kanalizačních přípojek. Z logiky věci může vybudování stoky bez odbočení pro připojení vyvolávat i rizika při realizaci budoucího napojení jednotlivých nemovitostí. Stavba stoky, na které jsou umístěna odbočení, může předcházet i možnému poškození kanalizace při budoucím budování připojení; při pozdějším zasahování do kanalizace zcela jistě hrozí vyšší riziko poškození kanalizace (zmínit lze např. rizika při odkopání zeminy, při navrtání kanalizace pro vybudování připojení, při napojování atp.). Nezmnít nelze ani časovou a finanční nákladovost pozdějšího vybudování odbočení a připojení.

[37] Výše uvedené nelze samozřejmě interpretovat tak, že by obce musely vyhovět každému požadavku majitele nemovitosti v obci a přivést stoku k jeho nemovitosti, popř. vybudovat odbočku ke každé jeho nemovitosti. Takto právní úprava koncipována není. To je i případ předmětné stoky CA, na kterou žalobkyně poukazovala rovněž ve svých námitkách. K těmto námitkám lze konstatovat, že původní územní rozhodnutí (z roku 2006) se zřízením takové stoky počítalo, nyní posuzované stavební povolení však vychází z územního rozhodnutí z roku 2011, které již s takovou stokou nepočítá. Lze souhlasit se žalovaným i v tom, že umístění stok je třeba řešit již v územním řízení. Správní orgán v řízení o povolení stavby není oprávněn řešit otázky, které svou povahou spadají do územního řízení. Stavební zákon vymezuje, v jakém rozsahu mohou účastníci stavebního řízení uplatnit námitky a jaké námitky jsou nepřijatelné (viz § 114 odst. 2). Mimo jiné jsou nepřijatelné námitky, které svým charakterem spadaly do předchozích fází projednávání stavby (tj. územního řízení). Územní rozhodnutí z roku 2011 však počítalo se zřízením odboček na stokách vyjmenovaných v územním rozhodnutí (tj. i na stoce C), přičemž z ničeho nevyplývá, že by takové odbočení mělo být na stoce C (na rozdíl od jiných stok) fakticky vybudováno (přičemž v rozhodnutích nebyly sděleny ani žádné relevantní důvody, proč by měl být režim stoky C jiný než u jiných stok – viz výše).

[38] Žalovaný dále namítal, že krajský soud chybně posoudil předložené podklady stran odkanalizování nemovitostí žalobkyně. Z projektové dokumentace a dalších podkladů podle něj vyplývá, že východní část obce B. (ve které se nacházejí nemovitosti žalobkyně) je odkanalizována do stávající splaškové kanalizace, která není předmětem napadeného stavebního řízení, neboť se jedná o existující a již dříve povolenou splaškovou kanalizaci, a proto se projektová dokumentace touto existující splaškovou kanalizací nezabývala.

[39] Nejvyšší správní soud není názoru, že by krajský soud nesprávně posoudil předložené podklady v intenzitě, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení jeho rozsudku. Lze souhlasit s tím, že stará kanalizace nebyla předmětem stavebního řízení. Z předložených podkladů však vyplývá, že stará kanalizace se má napojit na novou a mají vytvořit jeden funkční celek (k tomu viz Průvodní zprávu k technické dokumentaci, Souhrnnou technickou zprávu a další podklady, na základě kterých bylo vydáno stavební povolení), přičemž žalobkyně poukazovala na nefunkčnost celého systému ve vztahu k jejím nemovitostem. Již z tohoto důvodu bylo nutno

pokračování

posoudit i otázku napojení staré kanalizace na novou, resp. funkčnost celé kanalizace pro odvádění odpadních vod z nemovitostí žalobkyně.

[40] Ze shora rekapitulované právní úpravy vyplývá, že k provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění je třeba povolení vodoprávního úřadu. Vodoprávní úřad ve stavebním povolení stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je vydává, a účel, kterému má vodní dílo sloužit (§ 15 vodního zákona). Podle stavebního zákona má pak stavební úřad ověřit, zda projektová dokumentace odpovídá územnímu rozhodnutí, přičemž se má zabývat i účinky budoucího užívání stavby (§ 111 stavebního zákona). Ostatně i odborná literatura klade důraz na nutnost komplexního posuzování stavby, viz např. Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: *Stavební zákon - Praktický komentář*. Leges: Praha 2017, přístupný v systému ASPI, v němž se uvádí, že: „*Obsahuje-li žádost o vydání stavebního povolení předepsané náležitosti, přistoupí stavební úřad k věcnému posouzení navrhované stavby a vyhodnotí, zda jsou splněny předpoklady k jejímu povolení. Pokud stavební úřad zjistí, že tyto předpoklady splněny nejsou, žádost zamítne; v opačném případě vydá stavební povolení. Stavební úřad se zabývá stavbou, o jejíž povolení žadatel usiluje a kterou ve své žádosti vymezil. (...) Při svém hodnocení je (...) povinen vycházet z celého obsahu žádosti a posuzovat stavbu komplexně, s ohledem na její skutečnou podobu a na základě všech dokladů, nikoliv jen podle údajů, které žadatel do formuláře žádosti zanesl.*“ Podpůrně viz i shora označené rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012 - 40, a ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 108/2011 - 139.

[41] Žalobkyně v průběhu vodoprávního řízení poukazovala na nefunkčnost (celého) systému odkanalizování, resp. na neodvádění odpadních vod z jejích nemovitostí. Namítala, že stará kanalizace neodvádí odpadní vody z jejích nemovitostí, poukazovala na absenci úvah o tom, zda skutečně bude docházet k odkanalizování jejích nemovitostí, resp. na absenci úvah, zda a za jakých podmínek se bude moci napojit na novou kanalizaci, zda je to vůbec technicky proveditelné atp. Pokud by pak bylo pravdivé tvrzení žalobkyně, že starý systém kanalizace nefunguje (k čemuž se žalovaný řádně nevyjádřil), lze jen stěží hovořit o tom, že její nemovitosti budou přes starý systém odkanalizovány do nového systému a následně do nové centrální čistírny odpadních vod, což má být hlavní cíl celé akce. Tvrzení správních orgánů o tom, že nemovitosti žalobkyně jsou napojeny na starou kanalizaci, je nadto v rozporu s žalobkyní předloženou technickou zprávou z března 2004, podle níž napojení budovy čp. X na stávající kanalizaci *není možné*. Z ničeho přitom nevyplývá, na základě čeho je oprávněna společnost Vodospol s. r. o. za obec B. řešit napojení nemovitostí žalobkyně (viz žalovaným zmiňovaný dopis této společnosti žalobkyni), resp. jak takový dopis může měnit podmínky stanovené územním rozhodnutím. Tento dopis nevypovídá ani všechny výše uvedené námitky žalobkyně, což nadto bylo úkolem správních orgánů. V této souvislosti nelze přehlédnout ani nevypořádání odvolacího tvrzení žalobkyně, že zřizovaná stoka bude zasahovat do dalších sítí vedoucích k její nemovitosti. Podle územního rozhodnutí bylo přitom třeba respektovat stávající inženýrské sítě v území a jejich ochranná pásma (inženýrské sítě umístované v území budou v projektové dokumentaci zkoordinovány se stávajícími sítěmi - viz podmínky územního rozhodnutí).

[42] Krajskému soudu lze v souvislosti s výše uvedeným vytknout pouze to, že se zabýval odkanalizováním celé východní oblasti obce B. a nekonkretizoval své závěry pouze ve vztahu k žalobkyni, resp. jejím nemovitostem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí lze řešit pouze zkrácení práv žalobce, a nikoliv práv dalších osob (viz § 65 s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 7 As 344/2018 - 35). I v tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud koriguje rozsudek krajského soudu.

[43] S ohledem na shora uvedené však nelze souhlasit se žalovaným (stěžovatelem), že byl řádně posouzen soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím, resp. že správní orgány řádně vypořádaly námitky žalobkyně. Krajský soud proto nepochybil, pokud přistoupil

ke zrušení rozhodnutí správních orgánů. Zdejší soud se s hodnocením provedeným krajským soudem v nosných bodech (s výjimkou shora vytčených vad, které sám korigoval) ztotožňuje.

[44] Krajský soud tedy správně zrušil napadené rozhodnutí a výrok jeho rozsudku stojí na důvodech, které v řízení před Nejvyšším správním soudem v podstatné míře, byť ne zcela, obstály. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl (srov. také usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

[45] Kasační soud dodává, že si plně uvědomuje důsledky rozsudku krajského soudu a svého rozhodnutí pro obec B. a další subjekty. Úkolem správních soudů je však chránit veřejná subjektivní práva (§ 2 a násl. s. ř. s.), do kterých bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně zasaženo.

[46] S ohledem na povahu věci považoval kasační soud za nutné rozhodnout o kasační stížnosti přednostně (§ 56 s. ř. s.). Z důvodu, že o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí, Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS).

[47] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti na rozdíl od žalobkyně úspěch neměl. Žalobkyni náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů - odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“) v celkové výši 6 800 Kč. Náhrada se sestává z odměny za dva úkony právní služby - podání ze dne 18. 11. 2019 a ze dne 7. 1. 2020 - ve výši 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále z náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Uvedené úkony považuje soud za úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu; jedná se o úkony, které měly vliv na výsledek sporu, resp. které sloužily k ochraně práv žalobkyně v kasačním řízení. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni uvedenou částku ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu